

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 15 травня 1986 року

№ 58 (3721).

Ціна 2 коп.

В ОБКОМІ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Патріотичній ініціативі — широку підтримку

Бюро обкому Компартії України прийняло постанову «Про організацію роботи в області зв'язку з постановою ЦК Компартії України «Про патріотичну ініціативу делегатів XXVII з'їзду КПРС «План двох років — до 70-ї річниці Великого Жовтня».

В постанові відзначається, що в ЦК Компартії України підтримана патріотична ініціатива працівників ряду галузей народного господарства — делегатів XXVII з'їзду КПРС, що запропонували розгорнути соціалістичне змагання під девізом: «План двох років — до 70-ї річниці Великого Жовтня». Їх виступ опублікувала газета «Правда України» 5 квітня 1986 року, де передові трудівники поділились досвідом про шляхи втілення в життя наміченої з'їздом стратегії прискорення, використання наявних резервів для успішного виконання взятих зобов'язань, росту ефективності виробництва, поліпшення якості продукції, зміцнення по-

рядку, організованості, дисципліни.

Чимало трудових колективів області, окремі трудівники підтримали ініціативу делегатів XXVII з'їзду КПРС, проаналізували наявні виробничі можливості і вважали підвищені соціалістичні зобов'язання, спрямовані на дострокове виконання завдань дванадцятої п'ятирічки. Ініціаторами цього змагання виступили делегати XXVII з'їзду КПРС В. О. Вернигора, Р. О. Кашеєва, Г. І. Мешников з Кіровограда, В. М. Атаманський (м. Світловодськ), Н. І. Горюнько (м. Олександрія), О. В. Пгіалов (Новоукраїнський район), В. В. Гавриков (Голованівський район), О. К. Довгопола (Компаніївський район).

Бюро обкому партії запропонувало міськкомам і райкомам партії, виконкомам Рад народних депутатів, партійним, профспілковим, комсомольським організаціям підприємств, промисловості, будівництва, транспорту, зв'язку,

побутового обслуговування населення, колгоспів і радгоспів всебічно виконувати ініціативу делегатів XXVII з'їзду КПРС для розгортання соціалістичного змагання за здійснення писаної з'їздом програми прискорення соціально-економічного розвитку, дострокове виконання планів двох років 12-ї п'ятирічки. Зосередити зусилля на виявленні і використанні резервів інтенсифікації виробництва на основі прискорення науково-технічного прогресу, бережливого використання сировини і матеріалів, поліпшення якості продукції, зміцнення дисципліни, підвищення особистої відповідальності за доручену справу.

Бюро обкому партії зобов'язало засоби масової інформації широко висвітлювати патріотичний рух на честь 70-ї річниці Великого Жовтня, розкривати крайній досвід господарювання, досягнення трудових колективів, передовиків і новаторів виробництва.

XXVII ТРУДОВИЙ РИТМ XII П'ЯТИРІЧКИ

Знайдомсь: комсомолец Олександр ФОМІН — електроварник Світловодського заводу металоконструкцій. Він відзначається сумлінням у праці, бере антивену участь в роботі добровільної народної дружини.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

ЮРІЄВА ПОЗИЦІЯ

Слово «економія» для виробництва чи не найдовніше сьогодні, коли країна взяла курс на прискорення. Чи багато залежить від невеликого колективу комсомольсько-молодіжної бригади імені XXVII з'їзду Компартії України Побузького мінерального заводу якщо говорити в масштабах республіки, країни? Та як би там не було, ні для кого не секрет, що енергія прискорення залежить від праці кожної людини зокрема. Групкомсорт згаданого КМК фрезерувальник Юрій Дяченко добре усвідомлює це.

Юрій — раціоналізатор. Дві останні його пропозиції якраз і спрямовані на досягнення економії. Робочого часу, і сировини та матеріалів. От, скажімо, раніше деталі парівали на токарних верстатах, а сьогодні він так прилаштував свій фрезерувальний верстат, що різке на ньому одночасно 19 деталей. І ще: раніше деталі для прасувальних дошок втовочували знову ж таки на токарних верстатах, а тепер Юрій з Василем Ковалем, групкомсоргом ремонтно-механічного цеху ПНЗ, виготовили штамп і штампуватимуть ці деталі з відходів. Це теж дасть велику економію. До всього, Ю. Дяченко, як і більшість членів його бригади, володіє суміжними спеціальностями.

Наш кср.
Голованівський район.

НІ КІЛЬКІСТЮ, НІ ЯКІСТЮ

В обкомах комсомолу відбулось чергове засідання обласної секції по розвитку науково-технічної творчості молоді.

Розглядався хід виконання соціалістичних зобов'язань по винахідництву та раціоналізації

серед комсомольців та молоді Кіровоградського чавуноливарного заводу. Секція відзначила, що спільний та молоді підприємства внесли певний вклад у створення радіонавігаторського фонду, однак в цій роботі ще

багато недоліків. Рада ВТБР та комітет комсомолу не влаштовують спільних заходів, мало-ефективна їх допомога у розробці й впровадженні нововведень, обліку молодих авторів та їх науково-технічної творчості. На заводі у технічній творчості беруть участь 63 поватори, що складає всього 11 процентів від загальної кількості працюючої молоді.

Крім того, на підприємстві не розроблені комплексні програми по залученню молоді до технічної творчості, відсутні куточки молодого радіонавігатора, слабо розвинуте наставництво. Не існують комсомольсько-молодіжні творчі бригади.

На засіданні бюро заслухано представників заводського комітету

комсомолу, зобов'язано розробити заходи по подоланню вказаних недоліків. Про наслідки інформаційної роботи секції до 1 серпня наступного року. Також були дані практичні рекомендації по можливих варіантах форм, зокрема, на прикладі діяльності молодих новаторів виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

XXVII ПРИСКОРЕННЯ КОМСОМОЛЬСЬКА ІНІЦІАТИВА ПОШУК І ТИ ЗМОЖЕШ!

песчої міри зобов'язує, дисциплінує. Пам'ятаю, оголосили ми одному товаришеві догану за те, що без поважних причин пропуская політзаняття. Чимало років працює він у нас на дільниці, хороший спеціаліст. Чи не надто суворо з ним обійшлись? Комуністи вирішили: стягнення заслужене. Можливо, епізод цей комусь здається незначним. Але ж відносини побудовані на вимогливості. Хіба можуть наші головні принципи вирости з дрібної безпринципності?

Тут варто навести і такі приклади. Більше року добиваємось, щоб було забезпечене гаряче харчування підземних робітників безпосередньо на робочих місцях. Несподорожово також порушува-

правдою перевіряється людина і суціль речей взагалі. Важливо до кінця усвідомити зміни, що відбуваються, зрозуміти: за короткий час треба зробити те, на що раніше витрачалися роки.

Несподорожово порушувалося перед адміністрацією та економічною службою шахти питання про впровадження бригадної форми організації праці на нашій дільниці. Причому, порушувалося на найрізноманітніших рівнях. Це важливо, адже без справді економічного підходу до питань господарювання не обійтись. Потрібні реальні розрахунки і нормативи. Їх с'яому розробити. Нехай економісти порадаються з нами, ми — за співробітництво. Колектив наш комсомольсько-молодіжний, міцний, безсудатний. Але сильний часу минуло, а ці наші служби так нічим і не «послужилися», дружили з ними не вийшло.

З 1 січня нинішнього року наше підприємство перейшло на новий метод господарювання: організація керівництва дільницями, цехами, бригадами повинна здійснюватися на основі внутрішнього господарського розрахунку, однією з умов якого повинен бути чіткий облік всіх господарських результатів, комплексне врахування всіх сторін господарської діяльності дільниці.

А що ж виходить на ділі? Так, при формуванні плану допускається випадки неповідомлення лісоматеріалу, що визначено технічним паспортом на ведення гірничих робіт, а також виникає плутанина в обліку при поверненні матеріалу для повторного використання. Допускається різниця між ціною, закладеною в план і фактичною, по якій ці матеріали приймаються. Нам здається, що планово-економічному відділу необхідно самому детальніше вивчити цей метод господарювання, а також на конкретних прикладах (відповідно до можливості дільниці) провести ознайомлення всіх трудівників шахти. Головне, не допустити при цьому формалізму.

Обговорюючи матеріали XXVII з'їзду КПРС, і комуністи, і комсомольці нашої дільниці говорили про те, що необхідно з більшою відповідальністю ставитись до своєї справи, зміцнювати трудову дисципліну і організованість, що всюд повинен бути порядок. Лінія, безперечно, правильна, партійна і ми будемо її всіляко підтримувати. А робітниче слово — міцне. Все, що залежить від нас, шахтарів, ми зробимо.

В. ШАРПАР,
член КПРС, ланковий гірничий обчислювального відділу видобувної дільниці № 2 шахти «Новомиргородська».
Новомиргородський район.

ЗМІНИ, які відбуваються в нашій країні після XXVII з'їзду КПРС, видно з настрою людей, з їхнього прагнення працювати краще, з більшою віддачею, знаходити нові шляхи у здійсненні висхідних партійних завдань.

Відрісся я із змістом, теж робочою людиною. Почав він сбулюватись: безладдя на підприємстві, де він працює, ще багато. З'ясувалось, що і розмов навколо цього було чимало. А от по-справжньому, на повний голос сказати про це не вмію й нікому.

— А ти що ж? — питаю його. — Чому не сказати на загальних зборах про що думаєш?

— Я що? — відповідає. — Я людина маленька.

Така в нас вийшла розмова. Звісно, я з ним не погодився. І мимоволі згадав ту розмову, велику, пряму, і відверту, яка йшла на з'їзді партії.

Думаю, бути завжди відвертим, принциповим, правдивим у своїх словах і вчинках необхідно кожному — усі ми робимо одну справу. Поганий той робітник, тим більше — комуніст, який відхиляється за спиною іншого, покладається в усьому на начальство. Небагато вартий і керівник, який безпорадно чекає директив, не прислуховується до колективу. І зовсім погано, коли в разі байдужого спостерігача опиняється колектив.

Не обходиться без конфліктів, суперечень і в нашому колективі. Але на тому, як я вважаю, і склався наш колектив, що завжди ми прагнули бути принциповими, відстоювати істину. А це до

«Прожектористе!» Нинішній рік — перший рік втілення в життя грандіозних, величезних завдань, поставлених ХХVII з'їздом КПРС. Особливого значення на нинішньому, прискореному етапі розвитку набуває боротьба з браком, проявами марнотратства і безгосподарності. Тож спрямовуй, молодий дозорцю, промені свого «Прожектора» на ці недоліки, веши з ними нещадну боротьбу!

ПРОПОЗИЦІЯ

ПОЗМАГАЄМОСЬ, «ПРОЖЕКТОРИСТИ»!

КОМСОМОЛЬСЬКУ організацію колгоспу «Родина», я очолює біль-ше року. Спочатку, коли не знав людей, важкувато було. Нині моя опора — комсомольські активісти. Серед них групкомсорги підліткових комсомольських організацій, члени КПРС Василь Жельман, Михайло Мельник, а також групкомсорги комсомольсько-молодіжних колективів автогаража Юрій Гульдас і планиквіч (як і такий виробничий підрозділ у нашому колгоспі) — Анастасій Малюк. До речі, КМК автогараж має вже кількарічний стаж, а от на планиквіч кілька місяців, як такий створили. Серед тих, хто завжди піднімається, охоче бере участь у молодіжних справах — члени штабу «Комсомольського прожектора» Люда Зеря, художник Станіслав Серета, багато інших.

Взагалі скажу — молоді у нас активні, беруча до цікавих справ. Розповім лише про такий випадок. Якось на комсомольських зборах зайшла мова про організацію дозвілля. Згадали, що десь в підсобці припадають під музику інструменти — гітари, «Іоніка»... Як змогли, довели їх до ладу, підрахували. Але потрібні були кошти, щоб підремонтувати кілька інструментів. Звернулися до правління колгоспу — допомогли. За два тижні до Нового року забрали апаратуру з ремонту, а на свято хлопці вже виступали з концертом. На той перший виступ зішліся певною кількістю сорока чоловік. Потім були святкові потіпки і певні відпочинки до 8 березня, на 1 травня, на яких було вже багато людей. На всі ці вечори самі писали сценарії, об'єднували зал...

Я КЦО говорю про проблеми, то мене, зокрема, хвилює робота нашого штабу «Комсомольського прожектора». З початку року сніг побирав тільки два випуски «КП».

І це в той час, коли матеріалу хоч відбавляй, і оформити є кому, а от з папером у нас поки що скрутно. Так, так, не дивуйтеся. І ніби й соромно про таке говорити, та факт залишається фактом. Виходимо з положення таким чином: на одному форматі намагаємось вмістити і газету, і листок «Прожектора». На одному листку і гудимо, не радимо, і пропагуємо досвід...

У ОЧУ сказати про зв'язок колгоспних «прожектористів» з районним штабом «КП». А він має досить такий формальний, «паперовий» характер. Інакше не скажеш. Кого з наших «прожектористів» навчили азів цієї потрібної роботи? Нікого. Який огляд і зміст повинні мати випуски «КП», де і коли їх випускати? Самі здогадуйтеся. А чому б не зробити хоча б так. В районі понад двадцять колгоспів і радгоспів, кілька промислових підприємств. Як у них справляються зі своїми обов'язками молоді дозорці? Чому б не запозичити там щось корисне? Пропозиція наша така (наша, бо обговорена вона в комсомольському осередку) — організувати в районі конкурс тематичних випусків «Комсомольського прожектора». Як? Визначити тему, ну, скажімо, догляд за посівами, час — оприлюднити одного-двох тижнів і прямо на місцях переглянути, як і хто діє. Тут і якість оформлення можна врахувати, і те, де розміщено випуск і на основі якої інформації підготовлено та ще чимало чого. А напередодні одного з пленумів райкому комсомолу виставити ці листки на показ. Стало б ясно, як треба, а як не слід робити.

Взагалі, було б бажання, а форму підкажуть самі комсомольці. Такий підхід до справи був би тільки на користь.

С. ТРАЧ,
секретар комітету комсомолу колгоспу «Родина»,
Маловисівський район.

Скажи й товаришу: «Вперед»

У комсомольській організації нашого заводу діє 125 штабів і постів «КП», які об'єднують 358 дозорців. Форми роботи за час діяльності народилися досить різні. Це й рейди, і поточні перевірки умов побуту й дозвілля молоді підприємства, якості товарів народного споживання, чистоти і культури виробництва, стану трудової й виробничої дисципліни, економії напівфабрикатів, матеріалів тощо.

Понереду у лавах заводських «прожектористів» країні молоді виробничики й інженерно-технічні працівники. Це одночасно й наш актив на місцях, на кого завжди варто покластися. Такі молоді комуністи, як Володимир Іскрук з центральної заводської лабораторії, Костянтин Дорошенко і Людмила Печеноренко (складальний цех № 202), Ігор Лебідь з інструментального виробництва, Катерина Калашник з механічного цеху, а також молоді дозорці Наталя Кузьміна (відділ головного енергетика), Світлана Зайченко з цеху покриття, Тетяна Книшкіна (цех друкованих плат) та деякі інші дають про якість роботи у себе, у товаришів. Вони — ініціатори цінних починань на своїх ділянках.

Особисті якості, невичерпна енергія пошуку, притаманні названним «прожектористам», визначають бійовість й результативність і роботи штабів та постів «КП», членами яких вони є.

Хочу сказати про плідну роботу штабів у складальному цеху № 202 (начальник Л. Меченоренко), інструментального виробництва (начальник штабу О. Дуднік, СМБ (начальник штабу В. Подрезова), відділу головного технологів (начальник штабу Георгій Губський). Ці комсомольські організації відзначає несприятелів боротьба з прогульниками, п'яницями, бракоробами, порушниками трудової дисципліни. Дозорці уважно слідкують за ходом соціалістичного змагання. До гострих випусків «Біс-наво» на адресу недбалих виробничиків звинили — у тому розумінні, що їх виступи завжди дійові, рідко хто з критичованих «прописується» на сторінках цих оперативних видань надовго. Ефект зворотний: у цеху № 202, наприклад, дозорці антиважали роботу по впровадженню особливих рахунків економії. Одним словом, успіх буде гарантовано за тієї умови, коли діяльність штабів стане багатогалузвою, пошуковою, комплексною.

Тут не зайве додати й про планування. У нас це питання вирішується по-своєму: ще з 1984 року у вигляді експерименту заводський комітет комсомолу рекомендував штабам

«КП» складати перенесені (на рік) та місячні плани. Планеротворність? Аж ніяк. Попередні планивання у рейдах чи, скажімо, контрольних перевірях має сенс так підійти, щоб позбавитися повторів і, одночасно, уже в ході їх проведення відмічати зміни на краще. Тут діємо у тісному контакті з представниками народного контролю заводу. Існує практика — до складу груп народних контролерів неодмінно входять члени штабів «КП». Як речовий наслідок таких спільних рейдів на місцях залишаємо так звані «сигнали» для рукописного викладу змісту перевірки, фактів недоліків, і для письмової відповіді, зокрема, пачальника цеху і комсомольського ватажка із вказанням заходів з приводу критичних зауважень.

Не всі штаби «КП», на жаль, запозичили кращий досвід. Не дають про перспективу у цьому питанні й комсомольські організації цеху штампування й нарізки (секретар Л. Четвертак), цеху № 224 (секретар Л. Понурко), у відділі головного механіка (О. Шевцов). Тому загальнозаводський штаб «КП» замість нових рейдів та інших корисних справ мусить просто вчити пізіві

досвід. Зокрема, як і в інших випадках, до цього слід підійти з розумом. Такий принцип. У нашому заводі робіт рейдова бригада штабу «КП» перевіряла якість виробництва товарів народного споживання. Було виявлено, що в цеху ТНС зривалося виконання місячних планів по виробництву виробів чотирьох типів. Керівництво цеху позвало зриви недопоставляти деталей по кооперації механічний цех поголо поставив крошечний, гайки, пластини. Начальник «виробничого» цеху посилався на недосконалість технологічного оснащення авіаційного виробництва. Членам же рейду дізналися, хто виготовив документацію, так і не вдалося. То була невдача окремого рейду, а постійно діючі пости «КП» могли б давно з'ясувати ці «робочі» питання, щоб на день перевірки зосередитись на меншій кількості пунктів.

Існують й інші ускладнення. Проте говорити про певний досвід роботи заводського штабу «Комсомольського прожектора» можна. Він світлий щодня, щодня, і певне, негатишно під його променем халтурникам й іншим любителям жити за чужою спиною. А значить, ефект є.

О. ШАБАНОВ,
заступник секретаря комітету комсомолу Олександрійського електро-механічного заводу.

Як уже повідомляла газета в минулому випуску «Дозорці» (6 травня ц. р.), за пропозицією наших читачів Кіровоградський завод «Більшовик» одним з перших був удостоєний «чесної» отримати «Знак бракороба», запроваджений обласним

продаж. Взагалі, у першому кварталі нинішнього року в магазині міста з 400 м'ясорубок у 135 були виявлені різні дефекти. Підємо дали. Згідно рекламної, що поступили з інших областей республіки, вже цього року було забраковано

тою, економічно вигідніше. Але за однієї умови: якість поставки повинні перевірити працівники магазину; браковані вироби запускати в торговельну мережу забороняється.

Ми разом зі старшим товарознавцем по якості бази «Укротгостторг» Т. К. Петуховою склали відповідний акт. Ось витяг з нього: «...з перевіряних 75 м'ясорубок 52 мають різноманітні дефекти...». А що ж відповідальні працівники магазину? Вони власноручно, без жодних сумнівів підписують цей акт.

— А де подібний акт, складений вами? — запитуємо.

Такого акту в магазині немає. А відповідна інструкція, цього, до речі, вимагає. Докладів у своє виправдання торговельні працівники представили багатенько, починаючи від незнання, недосвідченості і т. п. і закінчуючи проблемами товарообігу. Та серед них — жодного, який би давав право виправдати прийом дефектного товару і спроби його продати.

Згідно статті 156 кримінального Кодексу СРСР і ті, хто виробляє, і ті, хто продає браковану продукцію, несуть однаково сувору відповідальність. Отже, окремим торговельним працівникам належить зробити відповідні висновки. Тільки їм? А підприємствам, у тому випадку заводу «Більшовик»? Про це мова у наступному випуску «Дозорця».

Рейдова бригада обласного штабу «Комсомольського прожектора».

ЯК ПРИГОТУВАТИ ФАРШ?

ЦЕ СТАЛО ПРОБЛЕМОЮ ДЛЯ МОЛОДИХ ГОСПОДИНЬ ОБЛАСНОГО ЦЕНТРУ. А ВИНИ В ЦЬОМУ М'ЯСОРУБКИ, ЩО ВИПУСКАЮТЬСЯ КІРОВОГРАДСЬКИМ ЗАВОДОМ «БІЛЬШОВИК».

штабом «Комсомольського прожектора» і редакцією «Молодого комунаря». Його присуджено за низьку якість продукції підприємства — побутових м'ясорубок. Незаждо здогадатися, що основними покупцями цієї продукції є молоді сім'ї, що обзаводяться необхідними в домашньому господарстві речами...

Першу скаргу на м'ясорубку ми одержали від покупця, що придбав її в магазині «Товари Кіровоградщини». Суворо дотримуючись інструкції по експлуатації, приготувати фарш молоді господині, отім, не вдалося. Ручка м'ясорубки не крутилася. Не вдалося прокрутити її і нам, і старшому інженеру ВТК заводу...

З подібним дефектом виявились ще кілька м'ясорубок, узятих на вимання з партії, що поступила на

півтори тисячі м'ясорубок загальною вартістю понад 10 000 карбованців.

Хто ж сприяє попаданню на прилавки наших магазинів виробів з явними ознаками браку? Відповідь, очевидна: постачальник — завод «Більшовик» і замовник — Кіровоградська обласна база «Укротгостторг». Відповідно, їхні керівники — А. Й. Караськов і М. О. Медведенко. Але, мабуть, не тільки вони.

Почнемо з кінця усього ланцюжка, коли продукція потрапила на прилавок магазину і пропонується покупцеві. Поставка м'ясорубок робиться, як правило, через уже згадану базу, де якість товару ретельно перевіряється (в усякому разі так повинно бути), та в даному випадку м'ясорубки потрапили в магазин прямо із заводу. Це, зреш-

ДІЄВІСТЬ

На критичний рейд обласного штабу «Комсомольського прожектора» «Дефіцит... на смітинку?», опублікованого в «Молодому комунарі» 13 березня ц. р., де йшлося про безгосподарне ставлення до вторинних ресурсів, які по-

трапили на міське сміттєве звалище, продовжують надходити відповіді від керівників підприємств.

Одержано відповідь від директора заводу «Гідросила» Г. В. БУГРЕВА. Він повідомив, що газетна критика була своєчасною і правильною. Матеріали рейду розглянуті на оперативній нараді у директора заводу в присутності всіх начальників цехів і служб заводу. Водіям заводського автотранспорту

категорично заборонено вивозити з території підприємства сміття при наявності в ньому вторинної сировини. Попередньо такою начальників цехів і служб заводу про адміністративну і матеріальну відповідальність за проведення безгосподарності — потрапляння вторинної сировини на смітинку.

«Публікація «Дефіцит... на смітинку?» розглянута заступником директора смітинку з начальниками цехів і підрозділів підприємства. — повідомив редак-

цію заступник генерального директора виробничого об'єднання по сімках «Червона зірка» А. В. ПУРТОВИЙ. — Намінені збори по недопущенню попадання в сміття, що вивозиться з території ВЗ, відходів металопрокату, чорнових металів, бракованих деталей, пилотматеріалів і т. п. Крім цього, автотранспортному з водіями і в цеху благоустрою з працівниками по прибиранню території проведене збори з даного питання».

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

«ЦЬОГО ВИ СОБІ НЕ ПРОБАЧИТЕ...»

Матеріал, зміщений під таким заголовком у «Молодому комунарі» за 17 квітня цього року, мав підзаголовок: «Сповідь людини, яка втратила Батьківщину». Йшлося про долю Поліни Сташевської, яка подалася з нашої країни до Америки шукати «легкого життя», а тепер гірко розкається в цьому. Публікація викликала численну читачку пошту. Особливе місце серед цих листів займають ті, що написані людьми, котрі самі переконалися в омані «принад капіталістичного раю», хто мав изгоду так чи інакше познайомитися із життям Заходу. Публікуємо сьогодні два відгуки.

«Мій син не хоче в Ізраїль»

Прочитала у «Молодому комунарі» статтю «Цього ви собі не пробачите...» — і зачепило, заболіло моє материнське серце. Історія Поліни Сташевської ще раз гостро обвізлася в цьому моєму особистому горі. Адже і мій син, Харинцев Геннадій Володимирович потрапив свого часу на вудочку сіоністів.

Він мешкав зі своєю дружиною в місті Каунасі й під впливом її та деяких їх просвіщенісних настроєних родичів-євреїв вирішив переїхати до Ізраїлю, покінчивши рідну землю. Чотири роки випрошував він у мене згоду на цей вчинок,

та так набридливо, що я врешті поступилася, за чим жалкую й понині. В грудні 1978 року він з дружиною вирушив на «землю обітовану».

В Ізраїлі син стикнувся із жорстокою дійсністю з перших днів. Обіцянки ізраїльських родичів допомогти влаштуватися на перших порах виявилися фікцією. Натомість він побачив суспільство, облуптане релігійними забобонами, насильством, терпіє на кожному кроці приниження і зненаги. Через 6,5 місяця вони з дружиною були змушені продати все своє майно, щоб придбати туристичну путівку в Грецію, де зважилися лишитися на нелегальному становищі, аби лише врятуватися із сіоністської держави.

І ось вони в Греції. Без документів, без права жити у цій країні. Йх

постійно переслідують страх потрапити в руки поліції та податкових агентів. У Греції у них народилася донька Айлі, моя внучка. Зараз їй уже три роки, і що їй чекає в житті, коли вона виростає не маючи Батьківщини? Син із сім'єю живе випадковими заробітками, не маючи ніяких прав, терпить образи й приниження.

Ще з перших днів перебування за кордоном син у своїх листах висловлював свій жаль з приводу необдуманого виїзду. Зараз пише про те, що ніхто не бачить його сліз, не чує його прохань і не зможе допомогти його горю. Адже це справді велике горе — лишитися без Батьківщини. Радянське консульство в Греції теж не може надати допомоги, бо син вважається підданим Ізраїлю. А до сіоністської країни син не хоче повертатися ні за які гроші.

Що не день лиється і мої материнські слези, адже я втратила сина, і вже й не знаю, чи зможу коли з ним побачитися. Може, є все-таки якась можливість допомогти моему горю?

По-моєму, дуже добре зробила редакція, підняв-

ши таку важливу тему про відповідальність людини перед землею батьків. Нехай і листи Сташевської, і трагедія нашої сім'ї ще раз засвідчать, яке «добро» готують нерозумним легковажним ті, хто заманює їх до «капіталістичного раю». Заклинаю й тих, хто, можливо, збирається зробити подібний крок: зупиніться, щоб потім гірко не розкаюватися.

В. БОГУНЕНКО,
пенсіонерка,
м. Кіровоград.

Тих дев'ять літ без Батьківщини

Стаття в газеті за 17 квітня дуже схвилювала мене, нагадавши про давно минуле й пережите. Дев'ять років провів я в капіталістичній Бельгії. Ні, не добровільно я туди поїхав. Під час війни потрапив до фашистського концтабору в Італії. Та з фашистського полону потрапив у руки американців, які найперше змусили заповнити анкету, де були запитання типу «Чому не бажаєш повертатися в

СРСР?». Про те, чи як справді я не бажаю, ніхто й не питав — за нас «вирішили» так, як їм того хотілось, американці.

Чи не кожного дня нас вивозили в гори, до чистих гірських озер. Тільки згодом до нас дійшло, що ці «пікніки» організовувались із метою сховати нас від представників СРСР, які займалися репатріацією радянських громадян.

Залюбували нас і тюрмою, каторгою, аби лиш втримати від повернення додому. Намагалися задурити голови порнографією, кінофільмами, які пропагували «американський спосіб життя» тощо. Після дворічної «підготовки» кілька тисяч людей, серед яких був і я, пезчулися, як стали живим товаром. Нас буквально продали власникам шахт у Франції і Бельгії. Кожному з нас нав'язали контракт строком від трьох до восьми років.

Я разом з іншими потрапив у Бельгію. Становище наше було жахливим. Де-хто з моїх друзів по нещастю не витримали і покіпили з життям. Іншого шляху звільнитися ми не бачили — нас стерегли жандарми. Ніхто не дбав ні про наше здоров'я, ні тим більше, про техніку безпеки — капіталісти хотіли мати за наш рахунок якомога більший прибу-

ток. Ненюкірних посилали на найнебезпечніші ділянки роботи. Ми жили в жалких бараках із цементною підлогою. Люди втрачали надію на краще.

Отут за нас і взялися антирадянські організації. Пригадую назву однієї — «Допомога людям без батьківщини». Багато хто попадався на її кроки. Згодом появилися й інші організації, чия діяльність зводилася до нападів на Радянський Союз, брехні на радянський народ. Тих, хто пробував протестувати, безжалісно переслідували. Найнеюкірніших просто застрілювали. Пенсіон, який стояв за спинами цих антирадянських організацій, не жалів грошей на їхню злочинну діяльність.

Мені пдалося вирватися з того пекла, повернутися на Батьківщину, яка мені тепер особливо дорога. Я маю сім'ю. Пропрацювавши 25 років на заводі, одержую пенсію, живу у прекрасній квартирі. І продовжую працювати, доки ще можу, — щоб сповна повернути свій борг рідній країні і її народові. І тому мене особливо обурюють і вражають вчинки таких людей, як Поліна Сташевська. Як вона могла зрадити те, за що так дорого було заплачено нашим народом у роки війни?

О. ТУРАЄВ,
м. Олександрія.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ДВА роки тому Світлана Басюк з підняною закінчила Кіровоградське медичне училище. Більшість її подруг залишилась працювати в місті. Вона ж попросила направлення в рідне село. Дівчина була вивчена, що вибір робить правильний: «Іду туди, де найпотрібніша».

Тоді у Великочелівському фельдшерсько-акушерському пункті не було медичного працівника, і одиоселки з радістю зу-

Її ласкаві руки

стріли свого молодого дипломованого спеціаліста.

Вона лікує своїх односельців, проводить профілактичну роботу в дитячому садку і школі, серед механізаторів і тваринників. Запобігаючи різним захворюванням, виступає з бесідами й лекціями перед людьми. Разом з радою сільської бібліотеки підготувала усний журнал «Чарочка ліхайд», бере участь в художній самодіяльності. А коли випадає вільний час, дівчина слухає музику, вміє гарно в'язати, шити — не лише для себе, а й для подруг та молодших сестер.

Часу для цих занять залишається не так уже й багато. Бо кожен її день вщерть заповнений турботами. І в будні, і в свято вона поспішає на виїздки. По чотири—шість разів на день навідується до тяжко хворих. В селі її поважають, неважаючи на її молоді роки, шанобливо звать Світлану Михайлівною.

А. РИБАН,
с. Велика Чечелівка,
Новгородківський район.

ЧИТАЧ РАДИТЬ

МАЙЖЕ ТРЕТЬОЇ КАТЕГОРІЇ

Обслуговування кіноглядачів значною мірою залежить від ініціативи і розпорядливості керівників кінофікації. Значною мірою, але не повністю, бо в Олександрії, наприклад, є кілька кінотеатрів, всі вони підлягають одному керівництву, та обслуговування в них різне. Скажімо, кінотеатр, що на площі імені Кірова, має багато серйозних вад.

— Ми хочемо користу-

ватися всіма духовними багатствами, жити цікаво, радісно, — говорить вихователька дитсадка № 25 В. І. Аворжанська. — А яку радість дарує кіноглядачам кінотеатр імені Кірова? Щоб придбати квиток на кіносеанс, треба під відкритим небом простояти в черзі чимало часу. Влітку це байдуже, а коли стоять великі морози чи дують проишні вітри?

Люди приходять в кі-

нотеатр, щоб не тільки подивитися фільм, а й культурно відпочити. Я люблю класичну музику, цікавлюся життям видатних радянських і зарубіжних кінорежисерів, кіноакторів. Але таких послуг у кінотеатрі бракує. У працівників кінофікації руки не доходять зі смаком оформити «Куточок глядача».

А ось враження від кінотеатру слюсаря-складальника Олександрійського електромеханічного заводу комсомолки Валентини Хурської:

— Він не має елементарних побутових умов. Тому нерідко його обминають і шукають для культурного відпочинку інші вогнища культури.

Давно пора вирішити питання про касу, фойє й інші приміщення кінотеатру. Та й демонстрування фільмів тут не на високому рівні: нові кінофільми доставляються з великим запізненням і надходять уже майже третьої категорії.

Л. САВИЦЬКИЙ,
м. Олександрія.

Читач-газета

З початку року до редакції надійшло 3005 листів.

Ліся Мк
Виступи

«НА БРАК ЛІЦЕНЗІЙ НЕ ДАЮТЬ»

Третього квітня газета надрукувала критичну кореспонденцію під такою назвою. Із заводу «Гідросила» надійшов лист, підписаний головним інженером підприємства В. П. Григор'євим. Він повідомляв: «У матеріалі йшлося про низьку якість платіжків, що їх виготовляють з бронзи. Газетний виступ розглянуто спеціалістами заводу та обговорено у трудових колективах».

Вирішення питання йде кількома шляхами. На сьогодні це, по-перше, докорінне поліпшення якості бронзи, яку постачає харківське виробниче об'єднання «Харківторколмет». З цією метою на завод запрошували компетентні представники постачальників, до 15 травня вирішено замінити всю бронзу низької якості на високоякісну. Через існуючі труднощі в процесі випробування штампованого платіжника розроблено додаткові заходи у доведенні обладнання до потрібної точності згідно визначених термінів.

Обробка дослідної партії деталей буде проведена вже в травні, а з другого пір'я 1986 року з надходженням фондів на каліброваній латунній прутку на випуск програму випуску почнеться вироблення у виробництво латунних платіжків».

Урочисто пройшов традиційний марш-парад духових оркестрів у Кіровограді 9 травня. Активну участь у ньому взяв хор обласного Палацу піонерів і школярів імені В. І. Леніна «Соловейко».

Фото А. КОВПАКА.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

...Ні кватирку відчинити

Живу я в п'ятиповерховому будинку на вулиці 50-річчя Жовтня м. Кіровограда. Район гарний, зелений. Особливо красиво зараз, коли розпусти-

лись дерева і все зазеленіло.

Та на жаль милуватись весною ми не можемо, бо спробує відчинити кватирку — то більше не захо-

чється. Шовенора машини підмітають вулиці без найменшого зблизкування водою — пилука підіймається до небес. Перехожі відають, наліг рук автомо-

більний припиняється. А що вже казати про людей, які живуть у будинках поблизу. Ні в дворі, білизну розвішати для сушіння, ні кватирку відчинити.

А що простіше простого — перед підмітанням полити асфальт водою. Та про це зовсім не дбають у дорожньо-експлуатаційному управлінні. Мені один шо-

фер так і сказав, коли я його зупинив: «У мене є вказівка — підмести вулицю, і я буду це робити, хай навіть дощі йдуть...».

Хіба так бездумно можна працювати.

К. ОТРОЩЕНКО,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці,
м. Кіровоград.

Ось такий лист надійшов до редакції. Не знаю, яким був парк у первозданному вигляді. Старожилі розповідають, що колись збирали в чагарниках гриби, що там, де нині гуркотять багатотонні грузовики (на транспортній розв'язці, що йде від старого автовокзалу до вулиці Героїв Сталінграда), колись теж росли дерева. Кінотеатр «Ятрань» «відкусив» шмат парку вже при моїй пам'яті. І ось сигнал про новий наступ на зеленого друга. Перевіряючи скаргу, вирішила передусім зайти з боку заводу радіовиробів, щоб глянути на парк очима тих, хто писав до редакції.

Якраз непроти Кривоградського ринку в «живу загорожу» з підстрижених кущів вкопувалися лопатами кілька чоловік. «Для газу траншея», пояснили. Поблизу заводу копали вже не вручну, а екскаватором. Тут так: були дерева — стали дрова...

Пояснення з приводу того, звідки взялася в парку величезна галявина з поодинокими деревами, свіжими пенями і глибокими ямами, дав архітектор Кіровоградського району А. І. Оболенцев:

— Тут будуть басейн з фонтаном, місточками, тіньовими навісами, човнами. Вода звідси забиратиметься для потреб підприємства. Дерева, що залишилися на території майбутньої водойми, цінних порід — липа, катальпа, берест туркестанський, клен австралійський, черешня,

НА КАМЕНІ ДЕРЕВА НЕ РОСТУТЬ

бархат амурський, наштам. Їх пересадять. По підземних трубах вода з басейну тектиме у напрямі кінотеатру «Ятрань», де будуть дитяче кафе, ігрові майданчики, фонтан. По шляху підземної «річки» розмістимо декоративний альпінарій — валуни, водні каскади, папороті, «юнки» рослини. Буде збудовано підземну насосну станцію, змонтовано водопровід для поливу газонів, питні фонтанчики, споруджено підземні туалети.

Мене дуже просили через газету заспокоїти жителів прилеглих до парку масивів, що «зрошення» відбуватиметься не за рахунок питної води — подаватиметься технічна з Суговеї.

ВОДНІ атрибути наводять на думку про гідропарк. Це справді хороша, екологічно справедлива ідея. Чи розташований на бургі парку імені 50-річчя Жовтня найкраще для цього місце? Чудовий гідропарк у Тернополі розбили на колишньому болоті поряд з річкою. Там не треба було рубати — більше садити. Київський гідропарк — теж поряд із Дніпром. І якщо вже є бажання мати його в Кіровограді, то підходяще місце було: парк імені Пушкіна поблизу четвертої школи. Там Ігул, там го-

«Шановна редакціє! Звертаюся до вас комсомольці СББ заводу радіовиробів імені ХХІІ з'їзду КПРС. З дитинства нас учать любити природу, берегти, примножувати її багатства. Люди старшого покоління пам'ятають, як своїми руками насаджували дендропарк, що потім став носити ім'я 50-річчя Жовтня; ми, молоді, пригадуємо уроки природознавства і ботаніки, проведені в парку. Де, як не тут, ми ще побачили б оцте дерево, сафору, та й не типові для наших лісів черешня, горобину. Завдяки різній рослинності в парку було багато різних птахів, попадалися їмачки. Але що коїться в парку сьогодні? Безжалюдно вирубаються клен і вільха, береза й горобина. Ріються глибокі ями... Звичайно, парк треба окультурювати, але ж не так».

гові дерева. Та ви помітили, що ми вже минули час. Парк імені Пушкіна, де пахли хвоєю сосни, була трава, де цвіли черешні й жасмин, справді «був». Наполовину пішов під сокири, коли там кляли якісь труби. Вирили нове русло Ігулу, яке тепер являє собою стічну канаву для різного сміття...

Зелений масив імені 50-річчя Жовтня має ранг «парку культури і відпочинку». Культура тут представлена досить широко — кінотеатром, дитячою залізницею, атракціонами, літньою естрадою, танцювальним майданчиком, і все це буде «розширюватися, вдосконалюватися». Вдосконалюватися — гаразд. Взят-

и, наприклад, доріжки, посипані щебенем і гравієм. Ходити по них після дощу — одне задоволення. У суху ж погоду, особливо біля атракціонів, де багато людей, із-під ніг — пил стовпом. Асфальт розпикається, а от плити хоча б там, де найбільше ходять, мабуть, були б доцільні. Треба лагодити атракціони, відновити обладнання «стежок здоров'я». Що ж до розширення... Якщо воно проводиться за рахунок чергових порубок, кому таке потрібно? Парк — це ж передусім зелене.

Заступник начальника міськомунгоспу О. Я. Вайсбург з приводу прокладання через зелений масив

колектора пояснив, що краще вирубати дерева, ніж рити вулицю Героїв Сталінграда й надовго зупинити рух транспорту.

Все це правильно. Але ж дерева рішуче вирубують, а натомість нічого не висаджують. І якщо можна було одразу замінити зніщені дерева цінними чи іншими молодими, то з міркуваннями Олександра Яосиповича згодилися б з легким душею.

Нинішня реконструкція парку багато в чому нагадує випадок, коли старий, але цілком придатний будинок ламають, щоб звести замість нього новий. Тоді як можна і новий в іншому місці поставити, якщо вже так хочеться, і старий ще б служив. Підприємств, звичайно.

Якогось одного підрадника по реконструкції парку немає. Близько 20 підприємств району займатимуться цією справою. Є й інгородні учасники — наприклад, казкові фігурки для дитячого майданчика робитимуть львів'яни. Але у семи няньок, кажуть, дитя без ока...

За проектом усі пні мали бути прибрані «Зеленбудом» до 1 травня. На 29 квітня вирило було лише частину з них. Там, де пройшов транспорт, залишилися чорні баюри і корчі. Щоб їх забрати, треба буде ще заїжджати тран-

спортом, отже, траву чекують чергові пошкодження.

До 1 травня повинен був силами заводу радіовиробів обладнати фонтан. Але поки що поставлені вертикально бетонні плити для майбутньої водойми із свіжими навісами «Серьожка плюс Аня» та й годі. Паралельно неподалік атракціонів у кущах знаходиться явно не цього роду пошкодження сухий засмічений басейник з іржавими трубами — теж колись зякимось проектом будувалася...

РСУ-2 обрємбудтресту до кінця квітня мало закінчити підземний туалет. Де він? Спеціальне ремонтне управління того ж тресту зобов'язане було справитися з обладнанням господарсько-питного водопроводу для кафе. Він є? Завод «Металіст» на цей же строк виготовити світильники, — може, вони і є. Десь на складі...

Найбільше хвилювала авторів листа до редакції доля дерев.

Так, рубалися вони одним махом. У проекті ж реконструкції чорним по білому записано, що на запланованій території їх замінити і розчищення проводити поступово, протягом 5—10 років. Тоді б порубка не краля так душу...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молдого комунара»,
м. Кіровоград.

ЗАЛІК — ЯК ЕКЗАМЕН

На спортивних майданчиках кіровоградської десятирічки № 18 завжди гамірно. Тренуються футболісти і гандболісти, трибас перепідготовка значків ГПО, а ті, хто ще не склав нормативів фізкультурного комплексу, після уроків разом з фізорганами під контролем учителів фізкультури також наближаються до мети —

підвищують свою майстерність у стрільському тирі, в секторі для метання гранат. Особлива напруга на кросовій дистанції. Старшокласники зрозуміли, що поодинокі забіги не допоможуть їм у зростанні результатів. Тож тепер, перед заліком з фізпідготовки, в десятках і восьмих класах, тренування влаштовуються щодня. Практи-

куються й індивідуальні забіги — для чемпіонів з багатоборства ГПО і для тих, хто ще кілька тижнів тому не міг скласти нормативу.

На старті 1420 значківців, 1493 розрядники. До спортивного свята готуються гандбольна команда, збірна з кульової стрільби, які були призерами районних змагань. Не зупиняються на досягнутому семикласники і п'ятикласники, що також були в числі найкращих на «Стартах

надії». Нєабияка бойовість у збірній з військового двоборства, яка не поступилася нікому на першості Кіровоградського міста.

...Підуть останні уроки фізкультури. Остання перевірка сил і майстерності перед заліком. Восьмикласники Геннадій Сєгєда, Олег Кривошеєв, Ігор Драганов, Євгенія Дорохова, Лєрисє Ковалєнєко впевнені — у них будуть високі оцінки, адже під час контрольних стартів їхні результати набагато вищі нормативних.

...Прийшла в спортивне містечко класний керівник другокласників О. Л. Суржан. Щоб підбадьорити учнів молодших класів, котрі також братимуть участь в спортивному святі, — адже вони разом з своїми батьками були переможцями районних змагань «Тато, мама і я — спортивна сім'я». Хлопчикам і дівчаткам допомагають старшокласники, які тут, у десятирічці, імениті спортсмени.

Наш кор.

На знімку: вихователі фізкультури В. Г. ГНІДЕНКО з юнаками спортсменами Г. СЕГЄДОЮ та О. КРИВОШЕЄВИМ.

Фото Д. ЯМПОЛЬСЬКОГО.

АВІАМОДЕЛІЗМ

НЕБО КЛИЧЕ

Недалеко на кордодромі в ульянівці відбулись традиційні обласні змагання з авіамоделізму, в яких взяли участь 11 команд. До їх програми входили такі види авіамоделісного спорту, як демонстрування роботи швидкісних і пілотажних

моделей повітряного «бою», конкурс копій літаків.

Найвищу швидкість розвинули авіамоделі, пілотовані вихованцями Знам'янської та Світловодської станцій юних техніків. Найвищу степдову оцінку одержала копія моделі лі-

така, сконструйована членами команди станції юних техніків Кіровоградського району.

Моделі літаків, які відносять до фігурного пілотажу, називаються кордовими, пілотажними. Побудувати таку модель важко, але надзвичайно цікаво. Досконалішими були моделі майже всіх учасників змагань.

Неабияке враження справила на присутніх повітряний «бій». У фіналі вийшли

моделі літаків, побудовані спортсменами Світловодської та Знам'янської станцій юних техніків. Перемогу тут здобули гуртківці із Світловодська.

Головний суддя змагань П. К. Курзов оголосив підсумки змагань. Перше, друге і третє місце в комплексному заліку дозволили спортсменам Знам'янської, Олександрійської та Світловодської станцій юних техніків.

Л. БУРАН.

УВАГА! КОНКУРС

Футбольний марафон

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ ШОСТОГО ТУРУ

Результати матчів дев'ятого туру чемпіонату країни серед команд другої ліги:

1. «Кривбас» — «Зірка» — 6:0.
2. «Кристал» — «Атлантика» — 2:1.
3. «Спартак» — «Новатор» — 1:0.
4. «Маяк» — «Авангард» — 0:0.

5. Радянські футболісти двічі визнавалися кращими в Європі. У 1963 році в ротар московського «Динамо» та збірної країни Лев Яшин отримав «Золотий м'яч», а в 1975 році цим призом було відзначено також нападничого київського «Динамо» Олега Блокіна.

Переможцем шостого туру став кіровоградський В. Рудник, який правильно назвав рахунок трьох матчів, а також відповів на теоретичне запитання. Це дозволило йому значно поліпшити своє становище у марафоні — з п'ятнадцятого місця В. Рудник перемістився на шосте. Ще по два результати матчів вгадали лідери — О. Бєлан та С. Мірошніченко.

Після шести турів перша десятка учасників конкурсу має такий вигляд: О. Бєлан — 89 очок, С. Мірошніченко — 86, Є. Бєлєнєнєко — 81, В. Найдєнєко, В. Перевєрєєв — по 76, В. Рудник, І. Василєнєко, І. Манєрєнєко — по 74.

Є. Ілюєнєко — 72, К. Ішєнєко та В. Манєнєнєко — по 71.

ЗАПИТАННЯ СЬОМОГО ТУРУ КОНКУРСУ

1. В якому чемпіонаті країни серед команд вищої ліги було забито найбільшу кількість м'ячів? Вкажіть рік і точну цифру забитих м'ячів. (2 очка).

2. В якому році чемпіонат СРСР з футболу вперше стартував у березні? (3 очка).

3. В історії Кубка Радянського Союзу з футболу найдовшою була зустріч двох клубів, яка тривала 330 хвилин (три матчі, у двох з яких призначався додатковий час). Назвіть суперників, рахунок, а також рік, в якому відбулася ця подія. (3 очка).

4. Суддя всесоюзної категорії, котрий кілька разів входив до десятків кращих арбітрів Радянського Союзу з футболу, — єдиний в нашій країні суддя, якому доручають обслуговувати матчі кращих ліг футболу та хокею з м'ячем. Хто це? (3 очка).

5. Спробуйте передбачити результати матчів-відкриття чемпіонату світу 1986 року між збірними командами Болгарії та Італії. (5 очок).

Термін надання відповідей на запитання сьомого туру — 25 травня за поштовоюштою.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та онутрішніх зв'язків життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-81-83.

Газета виходить у п'ятницю, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гнічки, 2.